

“Hi ha lloc per a un quart grup de comunicació”

El dia de Sant Jordi, el 23 d'abril, el diari 'Avui' fa 25 anys. Aquest aniversari es produeix en una època de grans canvis en el món de la comunicació, la irrupció de les noves tecnologies, la formació de grans grups mediàtics... El director d'aquest diari, Vicent Sanchis (València, 1961), parla d'això i del futur d'aquest mitjà, el primer diari d'informació general en català.

Els 25 anys d'un diari li asseguren el futur?

—No. Li asseguren algunes coses i potser una part de futur. Però el futur en els diaris es fa cada dia.

—Porta més de cinc anys de director. Es pot canviar la imatge externa de l'Avui com a diari de Convergència?

—Canviar la imatge d'un diari és fàcil, més que no s'imagina la gent. Ha passat ara amb *Las Provincias* de València. Pel que fa a l'Avui, tenir l'etiqueta de diari progovernamental o de diari de partit no és un handicap perquè, ni una ni l'altra, en el fons, són certes, i els lectors acaben sabent-ho. A més, tothom ja sap que més o menys *El Mundo* s'identifica amb el Govern del PP, de la mateixa manera que *El País* i el senyor Polanco s'identificarien amb el PSOE, i *La Vanguardia*, amb el poder que hi ha a Madrid. Per tant, no és tan dolent identificar-se amb un poder, sempre que hi haja una relació de dónes-reps, reps-dónes. El que sí que ha estat un handicap ha estat una certa sensació de fracàs de projecte; sobre l'Avui ha planat certa sensació que sense ajuda el diari no sobreviuria. Aquesta sí que és una mala etiqueta. I és terriblement injusta. I potser algun dia ens haurem de fixar en qui i com rebem ajudes a la premsa de Catalunya. Per exemple, tenim una gran televisió pública, realment fabulosa, però que cada any costa 15.000 o 20.000 milions de pesetes. Però ningú té la sensació que Catalunya perd aquests diners. Per

això és més o menys venuda? No ho crec. TV3 no té una competència que vaja repetint constantment que van perdent tants diners. L'Avui sí que ha tingut sempre la mala consciència, fins i tot des de dins, de dir “ens ajuden”. I cal dir que el Govern ens ha ajudat el mínim. Llavors diuen: “Per què no tanquen i en fan un de nou?” Doncs perquè l'Avui funciona com a projecte, perquè té el que els *snoobs* del màrqueting en diuen una veta de mercat profunda, que encara hi podríem rascar molt més, i perquè no volem renunciar als 13.000 subscriptors que tenim.

—Són molt fidels, els lectors de l'Avui...

—Són fidels, però això, que té una lectura positiva, hi ha molta gent que ho veu com a negatiu. Potser altres diaris que no tinguen aquestes fidelitats, quan vinga un moment de crisi aguantaran molt menys.

—Parlant d'això, creu que hi ha espai per a més premsa en català? La versió d'*El Periódico* en català ven prou exemplars per considerar-la un èxit?

—En part sí i en part no; que una empresa faça una aposta pel prestigi, però que no li supose cap ingrés nou, no es pot considerar un èxit, almenys econòmic. Tinc la impressió que *El Periódico* venia el mateix abans de traure la versió catalana que ara. I la grandíssima despesa que ha fet per traure aquesta edició es pot justificar però no es pot recuperar.

—En tot cas ha demostrat que hi havia espai per a més diaris en català...

—Sí, però també ha demostrat que només amb la versió catalana, no fun-

“El que caldria és impulsar un gran grup que tinguera una sensibilitat diferent als tres grans grups que ja funcionen a Catalunya: Grupo Zeta, Grupo Godó i Grupo Planeta”

cionaria, i passaria els mateixos problemes que ha passat l'Avui.

—Però encara no ha respost si hi ha més espai per a la premsa en català...

—Ara mateix, no. De fa bastants anys, des que van venir les crisis successives en la premsa escrita, fa la impressió que hi ha el que ha d'haver-hi.

—Què opina de l'experiència d'El Punt?

—És molt positiva i molt important. Gràcies a El Punt se sap que hi pot haver una premsa comarcal de moltíssima qualitat, i que en ocasions fins i tot no necessàriament ha de ser complementària. L'única limitació important que té és que no és un diari d'informació general, tal com s'entenen aquests diaris fets en grans ciutats, però això a la llarga, de segur que pot superar-ho. En sentirem a parlar molt, perquè darrere hi ha una gent ambiciosa que sempre és capaç de sorprendre'ns.

—No ha estat benèvol quan ha dit que, si no hi ha més productes en català, és perquè al mercat no n'hi caben més...

—No, és així. Per exemple, si *El Periódico* tancara ara mateix, algú correria a cobrir aquest espai. Si demà tancara *La Vanguardia*, el mateix. I si

demà tancara l'Avui, algú aniria corrent a cobrir aquest espai. En cabria un quart? Home, s'ha intentat moltes vegades i no ha funcionat.

—I s'ha intentat bé empresarialment?

—Home, a Madrid, en tota la transició, han nascut dos grans diaris que continuen funcionant. I un que aguantava. Tota la resta ha tancat. I ara n'hi ha dos més que són excepcions, però que acabaran tancant si no hi ha un miracle: *La Razón* i el *Diario 16*. Pel que fa a Barcelona... S'ha fet bé? depèn del que s'entenga per això. *El Periódico* és un bon diari. Perquè molta gent considera que ho és només pel fet que ven moltíssim. No crec que si hi ha hagut vuit intents empresarials de fer diaris a Catalunya, entre els quals hi ha l'editora de *La Vanguardia*, s'hagen equivocat tots.

—Som en l'època dels grans grups mediàtics i l'Avui està enmig. Hi ha hagut rumors que l'Avui el compraria un grup o un altre. Com s'afronten aquestes inèrcies que fan que darrere de cada diari hi hagi un gran grup?

—Els rumors només són notícia quan es confirmen; si no, fins i tot quan es donen en forma de notícia, són falsos. Ara, és veritat que hi ha aquesta tendència, i és impossible anar-hi en contra. Qui es munta una cadira sobre quatre potes que són premsa, ràdio, televisió i Internet té moltes més possibilitats que qui no té aquesta cadira. El que caldria és impulsar un gran grup que tinguera una sensibilitat diferent als tres grans grups que ja funcionen a Catalunya: Grupo Zeta, Grupo Godó i Grupo Planeta. I aquí sí que hi ha lloc per a un quart grup, ja que aquesta gent no controla totes les emissores, encara, ni tots els diaris, ni els canals de televisió que vindran, ni les productores.

—Es respira, això?

—Com a mínim la necessitat. Gent de diverses empreses de ràdio, televisió i premsa a Catalunya sí que té aquesta sensació i ja hi ha qui es mou. L'únic problema és que, fins i tot sent un gran grup, acabes enfonsant-te. Però el fet de no tenir-ne un t'assegura la inferioritat de condicions.

—És un dels grans reptes de l'Avui, trobar el suport d'un gran grup?

—... o buscar-lo, o crear-lo, o promoure'l o impulsar-lo. No sé si ho aconseguirem, però, i ara només parlo com a director del diari i no com a director general, ni com a gerent, ni com a accionista, però crec que s'ha de perseverar molt en aquesta història perquè val la pena.

—Què li ha fet a vostè, el senyor Miquel Puig?

—No res, és una de les últimes anècdotes. Hi ha qui diu: “Oh, però si hi ha un director general que, al cap i a la fi, l'ha col·locat aquest govern, i també, amb consens d'aquest partit polític, per què s'hi enfaden?” Doncs mire, per política pròpia del diari. Des de l'Avui considerem, i en concret el seu director, que, en la definició del nou model de televisions i de ràdios públiques a Catalunya es poden fer molts errors, i l'únic error que hi ha ara, a banda dels pressupostos i de les pèrdues i dels guanys, és una falta absoluta de sensibilitat nacional. No ha de ser extremista per força; només hauria de respondre a la majoria sociològica del país que vota els partits polítics que han consensuat aquest director general: CiU, PSC i Esquerra. I com que estem pagant una televisió pública i tot el món pot dir la seua, nosaltres, a través dels nostres editorials, també. I la nostra és que no s'està definint bé el model. A veure si al final tot això del debat parlamentari que hi va haver, tota la discussió del CAC i de la formulació d'una llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, encara serà per pitjor.

Quan algun presentador del *Telenotícies* diu “partits nacionalistes i no nacionalistes” em pessigue ràpidament, perquè no sé de què parla! No nacionalistes, qui són? Els que tenen la nació espanyola com a referent? Els que no volen que Euskadi deixi de formar part de la nació espanyola? Els que cada dia s'alcen parlant de la nació espanyola? Aquests són els no nacionalistes? Per què un editor o un presentador de TV3 diu, com un d'Antena 3, “partits nacionalistes” i “no nacionalistes”? Per què diu “país”, refe-

rint-se a Espanya, o "govern", referint-se al de l'estat? Doncs mire, perquè hi ha tres o quatre coses que no les tenen clares. I correm el perill que cada vegada les tinguen menys clares. Perquè el model actual podria aprofundir una mica més en aquest corporativisme, podria donar, amb la bandera de la llibertat d'expressió com a excusa, força a aquests professionals. I que aquesta visió, que no és la majoritària dels partits que es presenten a les eleccions en aquest país, acabe sent la idea bàsica de Televisió de Catalunya.

—Fem política-ficció. Imaginem-nos que les properes eleccions al Parlament de Catalunya les guanya un altre partit. Vostè com veu el futur de l'Avui?

—No té res a veure. L'Avui no depèn d'uns senyors o d'uns altres; té unes ajudes públiques pel fet de ser en català, com també les té *El Periódico*, i la resta de la premsa té altres ajudes i altres bonificacions.

—Ho dic perquè abans ha descrit molt bé la posició dels diversos diaris de Barcelona, ha descrit el paper de *La Vanguardia*, sempre al costat del poder...

—No, no, vejam, el paper de l'Avui, està clar que és diferent al dels altres dos, en el sentit que aquesta gent té una sensibilitat en la qual Catalunya forma part d'Espanya, i punt. Per l'Avui, Catalunya és Catalunya i forma part, circumstancialment, d'Espanya. Veiem el món des de Catalunya o des d'on el fem. Però el veiem sense complexos nacionals, com un senyor que escriu o fa un diari a París. A l'Avui li és igual qui estiga al capdavant del Govern de Catalunya. El que sí que té clar és que el Govern de Catalunya és el seu govern. I punt.

Qui mani a les institucions ens és absolutament igual. Sabem quins són els nostres lectors, i que hi ha una part de lectors que no es trobaria mai còmoda en l'antipujolisme, i no en fem. Però no fem tampoc pujolisme descarnat.

—Ha parlat de la sensibilitat nacional, hi incorpora les Illes i el País Valencià, o només com una anècdota?

—D'anècdota, res. Al País Valencià, el que l'Avui intenta des de fa dos o tres anys és arribar a un acord empresarial, que ja està bastant avançat, per

TINA BAGUÉ

"Per què un editor de TV3 diu, com un d'Antena 3, 'país', referint-se a Espanya?"

fer una edició d'allí, en la qual no es perden diners. Si no, no val la pena fer-la. I a les Illes, hauríem d'intentar fer una operació complicada, que no puc comentar ara.

—De quins terminis estaríem parlant, quatre o cinc anys?

—No! Un o dos anys com a molt. Però cal considerar que estem en un moment de confusió, i ens hem d'esperar que tot això passe i també mirar quins són els interessos i les prioritats de la nova empresa o de l'empresa que acabe resultant de tot això.

—I el model de les Illes?

—Jo crec que caldria arribar a un acord amb el grup Serra. I com que em fa l'efecte que allà no hi caben dos diaris en català, o que es podrien fer una competència que seria perjudicial, caldria un acord, no sé quin.

—Què opina de les experiències bilingües, cada cop més freqüents?

—Això ha passat sempre, la convivència de les dues llengües en molts productes hi ha estat sempre.

—No ho veu com una opció clara de futur de producte fort...

—*El Periódico* optà per no mesclar les dues llengües en un mateix diari. En aquest sentit jo sempre reclame

que no es faça trampa, com es fa molt al País Valencià; és a dir, que no es faça un ús ornamental de l'idioma.

—Potser és millor que publicar el diari en castellà i les esqueles en català...

—Depèn de qui les pague, amic meu! Si la família del difunt determina que l'esquela ha de ser en català, doncs pagant Sant Pere canta, és clar.

—... Sant Godó canta.

—Molt bé...! Això ho diu vostè...

—Què n'opina del fet que el grup Correo vulgui un diari a Catalunya?

—El grup Correo, ara que parlàvem d'ajudes governamentals, va rebre, en un moment, un gran impuls d'una burgesia basca potent i del Govern de l'estat, quan hi havia el PSOE, i ara també, perquè s'estaven jugant una part de l'essència nacional a Euskadi. Com que ha sortit bé, i ara són bastant potents, doncs ningú no els retrau la història. Ara aquest grup té el 25% de Tele 5, fan aquestes publicacions que reparteixen gratuïtament, sembla que un milió, un milió i mig de diaris setmanalment, magazines, televisions, etcètera, i van a per totes. Jo crec que Correo, Prisa i una de les dues, la que quede, definitivament de l'Abc i d'El Mundo, juntament amb Telefónica, són les grans opcions mediàtiques d'Espanya en els pròxims deu anys.

—En aquest sentit, que el grup Correo es vulgui instal·lar a Catalunya...

—Sí, és clar, és que jo pense que aquesta gent sempre té una pota coixa de la taula que és Catalunya. Catalunya és molt difícil. A Prisa li ha costat una inversió brutal i mai no ha acabat d'entrar-hi del tot. *El Mundo*, malament, l'Abc, malament...

—De totes maneres, hi ha hagut un creixement, en els últims anys, de la premsa d'aquests grups, a Catalunya... és problema de continguts o de gestió empresarial?

—No. És un problema d'inversió, si fas un bon producte i hi aboques recursos durant molt de temps, a la llarga, ha de calar. El problema és quan no es pot garantir aquesta inversió durant molt de temps, o quan el producte no és tan bo.

Jordi Fortuny
Enric Rimbau